

„Je dosti podivné, že Anglie, monarchistická do morku kostí a konzervativní doma, vždy jednala v zahraničních záležitostech jako svatý patron demagogických aspirací, kdy vždy podporovala lidová hnutí usilující o oslabení základů monarchie.“ – memorandum Petra Durnovo caru Nikolaji II, únor 1914

Otázka, kdo dosadil Hitlerův režim k moci, je klíčovou pro pochopení všech následných tragických událostí. Nesprávné vyhodnocení období „raného nacismu“ vede k chybnému hodnocení příčin druhé světové války – hádanky a záhady se násobí. Pokud máme věřit historickým knihám, pak političtí vůdci jednají v rozporu s veškerou logikou a selským rozumem. Ale to je prostě nemožné – již jsme řekli, že naprostí šílenci se do úřadu nedostanou. Státníci usilují o odměny jim poskytované ve formě moci, a to předpokládá logiku jejich činů. Pokud je vláda vedená loutkou, pak i ta má stále potřebu moci, jen ne vlastní – a v tom je celý ten rozdíl! Je důležité pochopit, že každé rozhodnutí je činěno zcela na základě politických nebo ekonomických dividend, které země sklídí, ať již je zcela nezávislá, nebo ať je její suverenita jen kaširovaná, v kterémžto případě jde benefit „šéfovské“ zemi. A pokud, po přečtení historického výzkumu o předvečer druhé světové války, máte dojem, že všechny světové vlády byly řízeny pomatenci, kteří nechápali zjevné důsledky svých činů, pak to znamená, že sám jeho autor nepochopil o tomto období nic.

Abychom řádně vyhodnotili činy světových vůdců, musíme se vrátit o několik let zpět a ponořit se do špinavé kuchyně ruské a německé revoluce. Začneme tou německou. Ta začala na pozadí těžkých bojů v Německu na všech frontách. Nicméně je nemožné vysvětlit jeho vojenskou porážku. Tedy můžete, ale jen když zapomenete na pár důležitých faktů. Jedním z nich je, že v r. 1945 bylo Německo zcela okupováno a stále vzdorovalo do posledního muže. Když začala revoluce v r. 1918, ani jeden nepřátelský voják se nedostal na německou půdu. V první světové válce Německo neznalo hrůzy bombardování, o to více kobercového, které dokázalo vymazat stopy po jakémkoliv městě ze zemského povrchu. Německo trpělo velkými ekonomickými problémy, ale v Berlíně a Hamburku nebyl hlad v takovém měřítku, jako v Leningradu v r. 1941. Takže proč došlo k revoluci?

Protože byla uvedena do pohybu. Stejně síly, které zničily Ruské impérium v únoru a říjnu, byly nyní připravené pohřbít svého druhého geopolitického konkurenta – říši císaře Wilhelma. A opravdu ji pohřbily! Umělý kolaps Německa vytvořil úrodnou půdu pro nacisty, aby rozjeli svoji agendu.

„Říkám vám, že až se dostanu k moci právními prostředky, vytvoříme nacistický soud a pomstíme listopadovou revoluci, a mnoho krků dle práva přijde o hlavu.“ (Alan Bullock, „Hitler a Stalin“) – prohlásil Hitler otevřeně. Možná lhal nebo přeháněl, že Německo bylo „bodnuto do zad“, či to možná byl další trik Goebbelsovy propagandy. Posuďte sami...

Kancléřem v době kolapsu Německa byl princ Max von Baden. Přesněji řečeno jeho vzestup k moci 3. října 1918 znamenal vytvoření nové vlády, ve které udávali tón nikoliv upjatí císařem podporovaní představitelé, ale pravicoví sociální demokraté vedení Ebertem a Scheidemannem. Na konci září byla na frontách obtížná situace. Němečtí spojenci kolabovali. 30. září podepsalo příměří se spojenci Entente Bulharsko. Vůdci Rakouska-Uherska a Turecka také začali uvažovat o přežití svých režimů, a ne o vítězství v probíhající válce. V tu dobu bylo posílení jejich ducha a důvěry ve vítězství tím nejdůležitějším úkolem – pro Německo, samozřejmě.

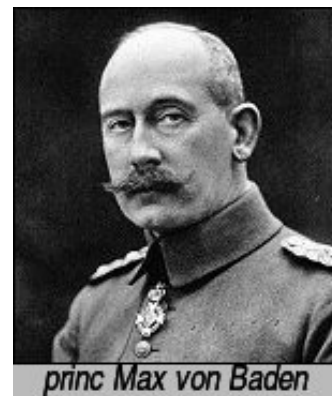
Pro oponenty Německa bylo prioritou číslo jedna zorganizování separátních rozhovorů se satelity Německa. Válka se protahovala. I když hrozila bezprostřední porážka Německa, to se stále nechtělo vzdát, takže roztržštěním jeho spojenců mohla Entente konec uspíšit. V Londýně a Paříži také byla populace na pokraji hladu a nedokázala strpět další miliony

pohřbů. Dokonce i pro Spojené státy, které do války právě vstoupily, nebyl vleklý boj žádoucí. Nebyla náhoda, že Washington čekal čtyři roky a válku Německu vyhlásil až šest měsíců před jeho porážkou. Tím měly být minimalizovány ztráty, zatímco se využilo to, co poskytlí ostatní, místo aby Američané plnili neproniknutelné německé zákopy mrtvolami pěšáků.

Zde v kritický okamžik došlo ke skutečným zázrakům. Německý kancléř princ Max von Baden onemocněl. Pro něj to bylo opravdu špatné, ale pro zemi to nebylo katastrofické. Nicméně problémem nebyla princova nemoc, ale její následky. Jak k tomu došlo? Nijak. Nesmysl.

Princ Max von Baden spal.

A spal docela dlouho! Déle, než kdokoliv jiný na světě. Dokonce i ti nejunavenější a nejvyčerpanější. O tomto „zázraku“ se v učebnicích nedočtete: historici přehlíží fakta, která vám nedokážou vysvětlit. Informace lze najít v pamětech britského premiéra Lloyda George. Nejen, že kancléř spal mimořádně dlouho, ale vlastně během té doby Německo prohrálo válku!

princ Max von Baden

„Nadměrná dávka prášků na spaní ho poslala do zapomnění na 36 klíčových hodin, od 1. do 3. listopadu. Když se probudil, zjistil, že němečtí spojenci – Turecko a Rakousko-Uhersko – již válku opustili a že bolševičtí agitátoři rozdmýchávali nepokoje v celé zemi.“ (David Lloyd George, válečné vzpomínky, (1938)).

Vídeň a Istanbul ve skutečnosti podepsaly separátní mírové dohody s Entente, zatímco německý vůdce spal klidně jako mimino. Když se probudil, jeho země byla již jednou nohou v hrobě.

Věříte ve spontánní 36 hodinový spánek kancléře? Věříte, že ho nedokázal probudit žádný člověk? – Že to nikdo na pozadí vyvíjejících se událostí nechtěl udělat? No, Stalin nemohl spát během bitvy o Moskvu, bez ohledu na to, jak vyčerpaný byl. Hitler nemohl spát během kritických okamžiků, kdy spojenci útočili na Berlín, jako by jeho nervový systém nemohl ani trochu odpočívat! Dokonce i nemocný a přepracovaný George W. Bush (stejně jako každý prezident) byl v případě katastrofy rozsahu 11 září 2001 probuzen. Pokud jste v této pozici, musíte vést zemi – dávat pokyny a reagovat na rychle se měnící prostředí.

Ale princ von Baden spal a spal. Pro tento „klid“ během tak rozhodujícího okamžiku v německé historii existují jen dvě rozumná vysvětlení, a obě nám říkají, že německá „revoluce“ má silnou pachut' konspirace nebo tajné operace.

Někdo, vůbec ne náhodou, dal skutečně nemocnému princovi dost prášků na spaní, které by zabily koně, a pak pod všemožnými výmluvami bránil všem, aby ho probrali.

Princ si toto alibi vybral sám, tvrdil, že je nemocný a v klidu spal ve své kanceláři, a nezasahoval do kolapsu své země.

To, co se opravdu stalo, necháme na hodnocení našim zvědavým historikům. Na druhou stranu je to jeden z příkladů, kdy další podrobnosti k případu nic podstatného nepřidávají. Byl zde ještě jeden zajímavý okamžik, který charakterizuje německou revoluci a naši spící krásku, prince von Badena. Jak je dobře známo, smrt císařovy říše začala povstáním námořníků v Kielu. Stejně jako v Rusku byli „hrdostí a slávou“ německé revoluce její námořníci, a oboje loďstva strávila většinu války ve svých přístavech. Bitevní lodě a válečné lodě jsou příliš drahé, aby se jimi plýtvalo tím, že se nechají potopit v bitvách. Díky propagandě a nečinnosti se námořníci stali údernou silou pro „změnu“...

Provokace ke vzpouře v přístavu Kiel poslala vzpurné námořníky a „bratry“, kteří vyšli

z bojového cviku, do rozhodující bitvy s britskou flotilou. Pro německé admirály byla tato myšlenka krásná sama o sobě: rezolutně válčit s nepřitelem. Námořníci byli kartami, kterými bylo možné stále ještě hrát. Vítězství mohlo radikálně změnit celou situaci, a v případě porážky by věci nebyly o moc horší. Nakonec je smrt v bitvě v každém případě slučitelnější s vojenskou ctí, než kapitulace. Tato skvělá propagandistická zpráva měla na námořníky opačný vliv a ti se začali bouřit.

Jak se říká takovému chování? Prostě – vzpoura. Takový zločin je trestán v ozbrojených silách velmi tvrdě. V době války vynese jakýkoliv armádní tribunál jednohlasně jen jeden rozsudek – smrt. Ale německá vláda, nově vedená sociálními demokraty, tuto metodu na vzbuřence neaplikovala. Navíc princ Max vydal dekret zakazující použití síly k potlačení šířící se neposlušnosti. A když nečinnost způsobila, že se vláda ocitla před kolapsem, kancléř se náhle „probudil“ a zavolal císaře Wilhelma do německého hlavního štábu ve městě Spa a navrhl mu, aby abdikoval. „Byl to pouze dlouhý spánek prince Maxe, který mu bránil přijít s tímto doporučením ohledně Wilhelma dříve,“ napsal britský premiér Lloyd George. Nevím jak vy, ale čím hlouběji tyto zázraky studuji, tím více pochybuji, že galantní německý princ Max „opravdu“ spal...

Situace byla velmi podobná ruské revoluci v únoru, kdy panovník byl nucen abdikovat a tato abdikace – ne „revoluční situace“ – okamžitě zavedla zemi na její smrtelnou postel. Ale pokud Nikolaj II podlehl vydírání, císař projevil chladnou mysl. Měl jednu výhodu: na rozdíl od svého ruského bratrance nebyl zatčen. Ale panovníkova svéhlavost mohla vzít vítr z plachet silám, které se daly do pohybu a rychle odstranily německou říši ze seznamu vojenských velmocí. Proto musel někdo hodně lhát.

Max von Baden udělal na prince a premiéra něco naprosto neuvěřitelného: oznámil abdikaci svého císaře, i když od něj dostal jasné a rozhodné odmítnutí!

Ve skutečnosti Wilhelm abdikoval tři týdny po oznámení jeho abdikace! A princ nebyl jen kancléřem, ale také jeho blízkým příbuzným. Není-li toto vlastizrada, co již by jí mělo být? Jsou zde další „shody náhod“, které naznačují, že jak německá, tak ruská revoluce pocházely ze stejného hnízda. Nepokoje v Petrohradu vypukly 23. února 1917, přesně den poté, co car opustil hlavní město a odjel do válečného štábu v Mobylevu. Za 8 dní se Rusko doslechlo o jeho abdikaci. A podobně i 28. října 1918 Wilhelm opustil Berlín a odjel do válečného štábu ve Spa. O dvanáct dní později bylo oznámeno Němcům, že už žádného panovníka nemají.

Po vykonané práci odchází hrdina do západu slunce. Když si přisvojil moc boha všemohoucího (protože panovníci jsou jím pomazáni) podal Max von Baden svoji rezignaci a předal kancléřství vůdci sociálních demokratů Friedrichu Ebertovi. Začal tím, že odstoupil svého císaře, a pak na svoji pozici rezignoval. Během jedné hodiny (!) po převzetí moci nový vůdce Sociálně-demokratické strany „prohloubil“ revoluci a svévolně prohlásil Německo za republiku!

Vláda „spícího“ prince Maxe byla u moci pouze něco přes měsíc. A během tohoto měsíce dokázal tak hbitě ztratit nejdříve všechny spojence Německa, a pak samotné Německo! To

Wilém II, německý císař

jsou muži, které později Hitler nazval zrádci a převlékači kabátů – a nejen za „měkké“ zrušení monarchie. Samozřejmě, že Scheidemann, Ebert a jejich komplici z nové vlády urychleně podepsali příměří se zeměmi Entente, okamžitě poté, co se dostali k moci.

Celá věc byla provedena tak obratně, že na to Němci skočili jako kavka na skořápky. Když si pročítáte tento dokument, otázky, kdo německou revoluci zorganizoval a proč, padají samy:

- Článek 4. Předání následujícího válečného materiálu německou armádou: 5,000 děl, 25,000 pušek, 3,000 minometů a 1,700 letadel.
- Článek 7. Spojenci Německa předali následující: 5,000 lokomotiv, 150,000 železničních vagonů a 5,000 nákladních aut.
- Článek 9. Zásobování a stravování okupačních sil v Porýní (mimo Alsaska-Lotrinska) bude zodpovědností německé vlády.
- Článek 10. Okamžité vydání, bez reciprocity, všech válečných zajatců příslušejících armádám spojenců...

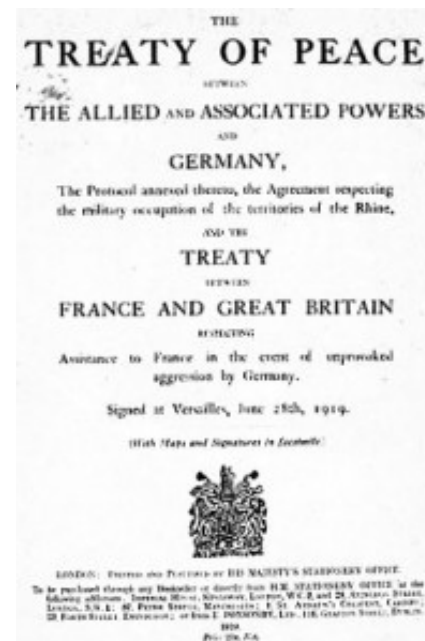
Mimo výše uvedeného muselo Německo převést spojencům: 6 těžkých křižníků, 10 válečných lodí, 8 lehkých křižníků, 50 torpédoborců a 160 ponorek.

Říkáte tomuto „příměří“? Mohou být takovéto požadavky zahrnuty do jeho textu? Příměří je jinak známo jako zastavení palby. Tento dokument, napsaný Entente a rychle podepsaný novým německým vedením, nelze nazvat jinak, než bezpodmínečnou kapitulací. Pokud by Němcům bylo řečeno, co Britové a Francouzi požadují, nadále by vzdorovali. Proto byl tento dokument označen za „příměří“. Německo nejdříve složilo zbraně, zavázalo se stáhnout své síly ze všech okupovaných území, převedlo kontrolu nad svým loďstvem spojencům, předalo těžké zbraně a dopravní prostředky a propustilo vězně. Teprve po tom všem, kdy už Němci neměli žádnou armádu ani prostředek pro odpor, mohly „mírové rozhovory“ začít. Takže Němci nejdříve předali své zbraně a teprve později se dozvěděli, za jakých podmínek to udělali!

Porážka Německa proběhla hladce a bez problémů. Za souhlasu císaře začala německá delegace jednat o příměří 7. listopadu 1918 – tedy předtím, než Wilhelm oznámil svoji abdikaci. Spojenci dali Němcům 72 hodin na rozmyšlenou, které vypršely 11. listopadu. Císař by s takovýmito přemrštěnými podmínkami nikdy nesouhlasil. Nakonec podepsání dokumentu znamenalo porážku Německa v první světové válce! Bylo proto tehdy nezbytné, aby bylo podepsáno „příměří“, když žádný císař neexistoval. Jinak by toto příměří, které bylo ve skutečnosti prakticky kapitulací, nebylo nikdy podepsáno. Tudiž 9. listopadu byla světu oznámena lež Max von Badena o císařově abdikaci a nová vláda složená z loutek okamžitě podepsala dokumenty, ve lhůtě stanovené protivníky – 11. listopadu.

A všechny ty papíry již byly připraveny? A velení Entente již bylo schopno vypočítat množství děl a vojenského vybavení, které měli Němci „předat“? Možná, že němečtí delegáti si sebou laskavě přinesli seznam? Či možná to spojenci celé naplánovali mnohem dříve, když předem věděli o hrozícím státním puči?

Propaganda Entente přesvědčila Němce, že bude uzavřena férová mírová dohoda, pokud se Němci zbaví císaře. V této náladě byli mnozí a to přispělo k tomu, že se ho populace zdráhala podpořit. Němci svrhli svoji vládu, zatáhli zemi do chaosu a učinili pokračování boje nemožným. Nicméně když psali podmínky příměří a Versailleské smlouvy, nikdo Němcům, kteří svrhli Wilhelma, žádné laskavosti nedělal. Naopak, lidstvo nepoznalo tak tvrdý „mír“ od punských válek mezi Římem a Kartágem. V důsledku toho se Němci cítili podvedeni a zrazeni. Musím říct, že většina zrádců nakonec došla svého trestu. Matthias Ertzberger,

který podepsal příměří, byl zastřelen v srpnu 1921 dvěma nacionalisty. Ti, kteří podepsali Brest-litevskou smlouvu na ruské straně, také nepřežili déle, než do roku 1937-1938...

Přirozeně, že vyděračská Versailleská smlouva tehdy podepsána byla. Zbytek znáte: reparace až do r. 1988, hlad a mrznutí bezprecedentní v lidské historii. Němci vystřízlivěli rychle, ale nebylo cesty zpět. Německá výroba zboží se propadla na úroveň z r. 1888, ačkoliv populace od té doby vzrostla o 30%. Všichni se museli rozhodnout, že buď budou trpět, nebo zavřou okna a pustí si plyn. Tehdy začal vzestup Adolfa Hitlera do politické arény. Chápal, kdo vyhrál první světovou válku a koho laskavé svolení je potřeba, aby se Německo dostalo opět na nohy.

Kdo zorganizoval únorovou a říjnovou revoluci v Rusku a listopadovou revoluci v Německu? Ruská a německá revoluce byly zorganizovány britskou tajnou službou, za možné podpory Spojených států a Francie. Cílem první světové války bylo donutit dvě velmoci vzájemně se vykrvácat a nakonec tam zažehnout revoluce. Všechné politické strany byly použity k dosažení tohoto cíle – ruští socialističtí revolucionáři, kadeti, menševici, bolševici a, v Německu, nesourodí sociální demokraté. Ale ne vše šlo podle toho, jak si to Britové naplánovali. Když Německo našlo svého řezníka, Gustava Noske, chopili se bolševici rozhodně taktiky vraždění svých politických oponentů. Vypuštění do Ruska britskou tajnou službou – díky tajné dohodě s německými tajnými službami – kam byli dopraveni v „zapečetěném vagonu“, odmítli bolševici opustit politickou scénu. Bolševici, kteří se ukázali být nadanými a nemilosrdnými organizátory, postupně vyhráli ruskou občanskou válku a vytrhli se z vodítka svých britských mecenášů.

Když se prach po kolapsu Ruského impéria usadil, vynořila se nová forma, na kterou Britové ohromeně zírali. Místo obří, avšak předvídatelné říše carů, se vynořila mírně menší, ale zcela nepředvídatelná nová země – Svaz sovětských socialistických republik. V jeho čele byli vůdci, kteří znali příliš dobře umění pučů a revolucí a byli tudíž zdatnými konkurenty v politickém boji.

Nicméně nová ideologie Sovětského svazu nepředstavovala sama o sobě nebezpečí. Nakonec všechna hesla, „-ismy“ a konfigurace politických systémů nejsou nic jiného, než jen prostředky k dosažení zamýšlených cílů – sami o sobě nejsou cílem. To je důvod, proč bolševici, poté co při svém vzestupu k moci otřásli Ruskem, byli nuceni pokračovat v politice svých korunovaných předchůdců a rychle získali všechna ztracená území. To bylo učiněno pod vlajkou marxismu, ale zdůvodnění nemělo s triumfem myšlenek vousatého Londýňana co dělat, spíše logika geopolitického střetu a prosazování národních zájmů.

Nyní se podíváme na situaci v naší zemi na počátku 20. let m.s. Nevýslovná bohatství Ruska nebyla pro svět tajemstvím. Dokonce i bez provedení nějakých geologických průzkumů lze předpokládat, že šestina Země je plná nejen písku, hlíny a kamení, a na tomto rozsáhlém území se tyčila velká ruská říše. Stejně jako všechna ostatní impéria i Rusko mělo mnoho problémů, díky své historii, geografii a etnickému složení. Britská tajná služba zatlačila na všechny tyto tlakové body. Nemyslete si, že Rusko zkolabovalo přes noc. Rozvratné aktivity se vršily měsíce, či dokonce roky. Práce to byla dlouhá (asi 100 let), metodická a svoji povahou pomalá. Začala hned po porážce Napoleona Bonaparteho, kdy se Rusko stalo nejsilnější mocností na evropském kontinentu, a skončila únorovou a říjnovou revolucí a ruskou občanskou válkou.

Tudíž rozdrčení Ruského impéria bylo dokončeno. Ale politický boj neskončil. Stejně jako samotní politici i ten byl nekonečný. Proto jakmile se SSSR začal objevovat na mapách, začaly se objevovat i pokusy ho vymazat. Když se to v r. 1991 stalo, začaly být rozvratné aktivity vedeny proti Ruské federaci. „Neměli bychom si nic namlouvat: dokud se Rusko nesmrská na velikost Monaka či Lucemburska, vždy se budou pokoušet ho oslabit a rozbít na kousky, bez ohledu na vládnoucí režim či míru jeho „demokracie“ nebo „otevřenosti“. Nadále probírají rozsah tohoto podniku a jeho financování. V r. 2007 utratily Spojené státy 43 miliard dolarů za své tajné služby. Údaje o tom, kolik za ně ročně utrácí Británie, jsou přísně tajné.“

Nebylo to jen přání vyřadit konkurenta, co pohánělo anglosasy ke zorganizování ruské revoluce, ale také ho obdarovat všemi těmi „osvobozujícími“ hodnotami. Ale skončilo to jinak. S Leninem v čele bolševici neočekávaně pro všechny (včetně jich samých) uvedli

Josef Visarionovič Stalin

Rusko zpět do původního stavu. V době, kdy zakladatel sovětské vlády v r. 1924 zemřel, vše bylo stále ještě velmi křehké. Ekonomika musela být restrukturalizována a v tomto směru vypukl v SSSR boj mezi dvěma myšlenkami, dvěma jedinci, dvěma filosofiemi, o to, jak zemi rozvíjet. Když Lenin ležel ve své rakvi, pustili se do něj Josef Stalin a Lev Trocký, kteří bojovali o to, kdo získá nadvládu nad komunistickou stranou a právo řídit zemi. Není třeba uvádět podrobnosti o životopisu těchto vůdců a všech těch pletkách v sovětské politice, o této problematice existují již tisíce knih. Nás zajímá pochopení klíčových okamžiků v tomto střetu, a co to znamenalo, protože tento boj v kancelářích v Kremlu, daleko od Mnichova, sehrál velkou roli v osudu tehdy neznámého německého kaprála – Adolfa Hitlera.

Když zredukujeme všechnu tu demagogii mezi těmito dvěma stranickými vůdci do prostých a srozumitelných frází, spočíval jejich spor v následujícím: Trocký věřil, že ruská revoluce nebyla cílem, ale prostředkem

zažehnutí revoluce ve vyspělejších zemích, aby se nastolilo vítězství komunismu na celém světě. Stalinovým názorem bylo, že vítězství bolševiků v Rusku bylo jedinečným fenoménem, vzácným sám o sobě, a nejdůležitějším úkolem do budoucna je dokončit etablování socialistického státu osvobozeného od volného trhu, místo zaměření se na vývoz revoluce jinam.

Boj o stranu se točil kolem tohoto ideologického jádra. Trocký prohlásil: „Vytvoření nezávislé socialistické společnosti je nemožné v jediné zemi na světě,“ a proto vyzýval k vnější revoluční válce. „Socialistická revoluce,“ napsal, „začíná na národní úrovni, rozvíjí se na mezinárodní a je dokončena na globální úrovni. Tudíž socialistická revoluce je permanentní, v novém a širším smyslu slova: není dokončena dříve, než je dosaženo konečného triumfu nové společnosti na celé naší planetě.“

Stalin a jeho stoupenci namítali a označovali autorovu teorii permanentní revoluce za rozvrtný pokus, jak rozdělit stranu: Můžeme a musíme budovat socialismus v SSSR. Ale abychom budovali socialismus, musíme především existovat. Musíme mít šanci dýchat před další válkou, musíme zajistit, že nedojde k žádným pokusům o vnější intervenci; musíme bojovat o jistou minimální mezinárodní stabilitu...“ V reakci na to Trocký použil veškeré své nadání řečníka a polemika, aby svého méně výřečného oponenta zastínil. Projevy a prohlášení v době Stalina a Trockého byly většinou věnovány vzájemným obviňováním. Po předložení svých argumentů každý začal útočit na toho druhého. V tomto boji bylo poslední zbraní citování Lenina, protože všichni vědí, že když chcete, můžete vyšťourat vše. Zabývat se argumenty těchto dvou protivníků by bylo bezúčelné, byly nudné a dokonce i nejzaujímavějšího čtenáře by uspaly. Důležitější je odpovědět na jinou otázku: co se skutečně stalo sovětské stranické elitě? Co stojí za tímto (zdánlivě) teoretickým sporem mezi Stalinem a Trockým?

Historici se pokusili oloupat tuny sémantických slupek vytvořených soupeři v této diskusi, aby se pokusili najít jediné jádro jejího smyslu. Ale pravda spočívá jinde. Je v životopisech

Stalina a Trockého; je v původu naší revoluce. Je dokonce i na místech, kde tito budoucí protivníci byli v předvečer kolapsu ruského impéria a v tom, jak se dostali na vrchol bolševické strany.

V době únorové revoluce byl Josef Stalin ve vyhnanství na Sibiři. Dočasná vláda mu dala amnestii a umožnila mu nastoupit do vlaku do Petrohradu. Prchlivý Gruzínek se později stal horlivým stoupencem Lenina, pečlivě prováděl všechny vůdčovi příkazy a zapojil se přímo do organizování říjnové revoluce. Ale neměl nic společného s obskurní finanční podporou, která proudila do bolševické strany.

Trocký byl jiný příběh. Ve stejnou dobu v únoru byl v daleké Americe, kde, podle vlastních slov, nedělal nic. Profesí Trockého bylo profesionální revolucionář. Evidentně se tento druh práce extrémně vyplácí, protože Trocký se vrátil do vlasti s 10,000 dolary v kapse. Dnes, kdy se staré dobré zelené papírky značně znehodnotily, se tato částka zdá být směšná, ale na přelomu století byla americká měna silná. Proto v dnešních poměrech by se to rovnalo 20-30 násobku – a to bylo jen to, co si strčil do kapsy, samozřejmě. Na neplánované výdaje, takřikajíc. Hlavní finanční zdroje dodané ruské revoluci americkými bankéři byly převedeny přes účty v neutrálním Švédsku a v kufřících nenápadných osob vstupujících tajně do země. Není sporu, že Vladimir Lenin byl odvezen domů v „zapečetěném vagonu“ s tlustým kufrem plným peněz. Ne, je nezpochybnitelným faktem, že bolševici se topili v penězích. Kdo jim je dal? Němci? Částečně, ale je třeba chápat, že podstatná část Leninových „německých“ peněz má původ v amerických půjčkách daných německé vládě. Stejně jako Lenin i Trocký byl napojen na jisté temné kruhy a udržoval vztahy s různými tajnými službami. Po návratu domů se dali Trocký a Lenin rychle dohromady a okamžitě zapomněli na svoji předešlou nenávist. Je třeba poznamenat, že Trocký se dal k bolševické straně až v létě 1917, nicméně organizoval říjnové povstání, vložil se do toho více, než jakýkoliv jiný bolševický vůdce, včetně Lenina.

Jinými slovy, Lev Trocký byl americkou investicí (či anglosaské tajné služby) v novém revolučním Rusku. Proto podnikl patřičné kroky a vyjádřil patřičné názory...

Stačí uvést o soudruhu Trockém jediný fakt a vše se stane jasným. Na počátku 20. let řídil Lidový komisariát pro komunikaci. Bylo to pod jeho vedením, kdy tato organizace uzavřela kontrakt se švédskou firmou Nydkvist and Holm na rozsáhlý nákup parních lokomotiv.

Vše na této objednávce je zajímavé. Zaprvé, množství – 1,000 lokomotiv. Zadruhé, cena – 200 milionů zlatých rublů. Ostatní podrobnosti nejsou o nic méně podivné. Není tajemstvím, že Švédsko není domovem slonů, ale fakt, že skandinávská země není ani zdaleka světovým vůdcem ve výrobě lokomotiv všem jaksi unikl. Nydkvist and Holm dokonce neměla ani výrobní kapacitu na uspokojení sovětské objednávky v té době. Proto se tyto dvě strany dohodly na transakci podle této konstrukce: rudé Rusko zaplatí předem, Švédové pak postaví továrny a pak nám pošlou lokomotivy.

V celé historii firmy Nydkvist and Holm nikdy nevyrobila více než 40 lokomotiv ročně. Ale

Leon Trocký

rozhodla se pochlapit a v r. 1921 jich vyrobila celých 50! Pak byla objednávka rozložena rovnoměrně do pěti let, během kterých Švédové použili naše peníze na vybudování továrny! V r. 1922 dostal kupující 200 lokomotiv, a od let 1923-1925 jich dostával 250 ročně. Navíc Sovětský svaz hrál roli nejen kupujícího, ale také věřitele. A to nemá nic společného s platbou předem za lokomotivy. V květnu 1920 dostala tato firma nejen platbu předem ve výši 7 milionů švédských korun, ale také bezúročnou půjčku 10 milion korun „na výstavbu strojírny a kotelny“. Podle úvěrové dohody měla být splacena po dodání posledních 500 lokomotiv. Pokud by byla sovětská objednávka snížena, pak si Švédové mohli prostě peníze nechat! Například švédská strana mohla zpozdit dodávku a text dokumentu neobsahoval nic, podle čehož by mohl být kontrakt se švédskou společností ukončen.

Ale to není vše. Tyto lokomotivy byly objednány za dvojnásobnou cenu před válkou – a nebyly koupeny znehodnocující se měnou, ale zlatými rubly! Byl to celkem skandální obrázek: přemrštěná cena, platba předem, žádné zboží. A kdy mají dorazit? Kdo ví? Jakémukoliv daňovému inspektorovi nebo auditorovi, který by viděl něco jako toto, by spadla čelist až na zem. Tento obchod smrděl jako velký skandál a bylo by to velké povýšení pro kohokoliv, kdo by tento podvod odhalil.

Sovětský časopis „Ekonom“ napsal o tomto podivném obchodu v r. 1922. Článek vyjádřil úžas nad tímto podivným způsobem obchodování. Navíc Frolov, autor, položil logickou otázku: proč bylo nezbytné objednat lokomotivy, a to ještě ze Švédska? Nebylo by lepší rozvinout, či spíše podpořit domácí průmysl? Putilovova firma v Petrohradu vyráběla před válkou 250 lokomotiv ročně. Proč ji neposkytnout půjčku? Taková obrovská suma peněz mohla „pozvednout všechny jeho továrny na lokomotivy a nakrmit jeho pracovníky“.

Překvapuje vás toto podivné řízení soudruha Trockého? Budete ještě překvapenější Leninovou reakcí na tento článek Ekonomu. „Jsou to jasně kontrarevolucionáři, stoupenci Entente, organizovaní sluhy a špióny, a pokouší se ovlivnit naši mládež. Musíme dohlédnout na to, abychom chytli a nadále neustále systematicky chytali tyto „vojenské špehy“ a posílali je zpátky,“ napsal vůdce proletariátu. Pak požádal Felixe Dzeržinského, šéfa tajné policie Čeka, aby dal časopis zavřít.

Ale zpět k ceně v tomto obchodu, který byl pro Rusko tak ztrátový a který je zakázáno kritizovat: 200 milionů zlatých rublů – to je nejen kolosální suma. Byla to čtvrtina zlatých rezerv země v té době!

Takže co toto podivné chování Lenina a Trockého opravdu znamená? Znamená, že dluhy se musí platit a sliby dodržovat. Peníze utracené za kolaps Ruska se musely vrátit. To byla jedna z dohod mezi představiteli západních vlád a bolševiky. Protože Lenin zůstal u moci tak dlouho, porušoval smlouvy se svými „partnery“ v britské tajné službě jen postupně a nakonec jich zbylo jen pár. Protože byl dosazen do čela Ruska jen proto, aby ho zruinoval, použil toto krytí, aby udělal opak – aby své území opětovně spojil. Z toho plyne logika jeho akcí. Nezaplatíme carovy dluhy. Budeme dělat ústupky. Nevzdáme se své moci a utracené peníze budou vráceny.

Takže s Trockým je to více či méně chápáno. Co s tím má společného Hitler? K tomu se dostaneme v příští kapitole.

Abychom řádně pochopili vztah mezi bolševiky a Západem, je důležité mít na paměti, že leninisté anglosasy „podvedli“. Vypíchl ty nejdůležitější body: nerozprodali zemi; nevydali její bohatství. Ale dokud probíhala ruská občanská válka, byla naděje, že bolševici „se vzpamatují“ a udělají „co je nezbytné“. Pro lidi vzpírající se komunismu a bolševismu byla malá podpora. Ale dokonce i bez nich nic nenasvědčovalo, že někdo má hrát roli řezníka a strašáka, aby se zajistila loajalita zapálenějších revolucionářů.

Stejně tak ani v letech 1920-1921 nebylo příliš potřeba německých národních socialistů. Proto jakoukoliv podporu, kterou získali, a jejich mírné úspěchy v těch letech lze přisoudit Hitlerovu nadání a nadšení jeho přátel a obdivovatelů. V té době to byly převážně dobrosrdečné staré dámy, kdo dával nacistům trochu peněz na kampaň. Takže věci pro čisté Árijce šly od desíti k pěti. „Až do poloviny r. 1921 si strana nemohla dovolit pokladníka; její pracovníci, kteří vylepovali plakáty, neměli peníze na lepidlo!“

Portréty Hitlera v té době ho ukazují v prostých, často obnošených šatech. Žil ve špinavé špeluňce na Triftstrasse, s opotřebovaným linoleem na podlaze. Jeho jediným vybavení byla postel, polička na knihy, jedno křeslo a provizorní stůl (Hanfstaengl, Ernst „Putzi“, Hitler: Ztracená léta). Frideling, vnučka oblíbeného Hitlerova skladatele Richarda Wagnera, ho popsala jako člověka nosícího „bavorské kožené kraťasy, hrubé krátké vlněné ponožky, červeno-modré kostkované trenky a krátkou modrou vestu, která na jeho kostnaté postavě visela jako pytel“. (Hitler a Stalin: Paralelní životy; Alan Bullock).

Další popis: „v těžkých botách, tmavém obleku a kožené vestě s podivným malým knírkem, opravdu není imponující. Vypadá jako číšník z nádražní restaurace“. (Hanfstaengl, Ernst „Putzi“. Hitler: Ztracená léta).

Hitlerův přístup k práci byl také extrémně nezvyklý: „Každého doháněl k zoufalství, protože nikdo si nikdy nemohl být jistý, jestli se na plánovaném setkání objeví či ne, a bylo nemožné vyrazit z něj rozhodnutí.“

Pfeiffer von Zalomon, budoucí šéf nacistických úderných jednotek, řekl, že když poprvé viděl svého Führera, obecně odmítl se k němu znát, protože byl oblečen jako vandrák: stará vizitka, žluté kožené kalhoty a na zádech batoh. Další popsal Hitlerův oděv v tomto období takto: modrý oblek, fialová košile, hnědá vesta a světle červená kravata. (Joachim C. Fest; Hitler). Asi byste souhlasili, že zjev budoucího Führera byl dosti podivný. Dnes bychom řekli, že jeho manažeři a reklamní agenti by s ním měli spoustu práce. Ale fungovalo to! Dokáže si někdo představit Hitlera v r. 1941 v kraťasech?

Hitler měl velmi střídme osobní výdaje. Na velikonoce 1923 dostal pár marek od Goeringa, aby si zajel na svátky na hory. Později při vzpomínkách na tato léta řekl: „Dlouhou dobu jsem jedl jen tyrolská jablka. Tehdy jsme neskutečně šetřili. Každá marka byla později utracena stranou.“ (Konrad Heiden, Führer).

Jak se říká, žebráci si nemohou vybírat, a to je důvod, proč byli všichni první stoupenci Hitlera idealisté. Protože jejich vůdce nepracoval pro peníze, ale pro myšlenku, a to mu přineslo stejný respekt a obdiv, jako jeho řečnické schopnosti. Kdy se finanční situace nacistů začala zlepšovat? Když to potřebovali nejvíce. Jak můžeme vidět, žádná potřeba

Adolf Hitler ve dvacátých letech

jejich podpory v r. 1921 nebyla, ani na počátku r. 1922. Historici nám neříkají o nacistickém finančním „zázraku“ během tohoto období nic.

Konference v Janově

Od 10. května do 19. května 1922 se sovětské Rusko, tehdy nazývané Ruská sovětská federativní socialistická republika, zúčastnilo mezinárodní konference v italském Janově. V podstatě před „civilizovaným“ světem vystoupilo vedení bolševiků. Hovory se, jako obvykle, vedly o penězích. Západní vlády přišly s obrovskými finančními požadavky, včetně jak válečných, tak předválečných dluhů, s úroky. Navíc požadovaly, aby bolševici vyplatili – s úrokem – všechna aktiva vlády Bílých, která neuhradili (!), jakož i refundace za všechny zahraničním vlastněné podniky, které byly znárodněny. Toto vše se, podle západních

expertů, rovnalo 18 miliardám zlatých rublů.

Samozřejmě, že bolševici si to dovolit nemohli. Roční platby by dosáhly 80% ruského rozpočtu té doby! Celý výpočet byl postaven na tomto: když nebudou schopni platit, bolševici prostě „odevzdají“ Rusko a přijmou porobu a řízení předají Entente – tento proces byl smluven za pomoci Kerenského a Lenina — revoluční kolaps Ruského impéria.

Právě tehdy ukázal Vladimir Lenin jednacím partnerům prostředníček! Místo aby bezpodmínečně akceptoval dluhy a finanční otroctví, přišla sovětská delegace bez jakýchkoliv rozpaků s kontražalobou za zahraniční intervenci a blokádu – celkem ve výši 30 miliard zlatých rublů. Po několika dnech ohromení západní diplomaté dostali předloženu mírnější variantu. Bolševici souhlasili s uznáním předválečných dluhů Ruska a byli připraveni nabídnout majitelům aktiv právo na pronájem nebo na obdržení kompenzací za svůj bývalý majetek. Oplátkou Anglie, Francie a Itálie měli uznat sovětskou vládu, poskytnout finanční pomoc, „zapomenout“ na znárodněné firmy a zrušit válečné dluhy a úroky z nich.

Nikdo s vítězi první světové války nemluvil tak bezostyšně. Zatímco se toto vše dělo a západní delegace probíraly bezprecedentní požadavky bolševiků, sovětská delegace učinila krok velkého významu. 16. dubna 1922 v janovském předměstí Rapallo podepsaly RSFSR a Německo permanentní dohodu o vzájemném upuštění od nároků plynoucích z refundací za vojenské a nevojenské ztráty a výdaje. Navíc Německo uznalo znárodnění německého státního a soukromého majetku v RSFSR! Smlouva byla podepsána v noci, tajně, a diplomaté ze zbývajících západních delegací se o ni dozvěděli teprve až poté, co se stala faktem.

To bylo příliš! Leninovo Rusko si dokázalo mazaně omotat Angličany a Francouze kolem prstu. Samozřejmě, že poté nedosáhla janovská konference ničeho. Po svém selhání následoval další pokus, jak přesvědčit bolševiky, aby předali Rusko Západu. Na Haagské konferenci (15-20. června 1922) zastávala sovětská delegace stejný postoj, jako v Janově. Západním mocnostem bylo jasné, že budu muset mluvit s bolševiky vymknuvšími se kontrole jinak. A i v Německu, které tak jasně demonstrovalo svoji nezávislost, potřeboval Západ zavést svůj pořádek. Britská tajná služba neurychlila revoluci v Rusku a Německu proto, aby se tyto země staly takovými přáteli!

Jen dva dny po podepsání Smlouvy z Rapallo, 18. dubna 1922, vlády Entente, Malé Entente/Malé dohody (Jugoslávie, Československo, Rumunsko), jakož i Polsko a Portugalsko poslaly Německu drzou pokárání. V něm obvinily Německo z neloajlnosti ke spojencům, neboť „tajně podepsalo smlouvu s Ruskem, za zády svých kolegů“. Tisk vyváděl. V důsledku toho vůdci německé delegace, J. Wirth a W. Rathenau, navštívili druhý

den sovětskou delegaci a žadonili (!), aby smlouvu anulovala. Panika v německé „svobodné a demokratické“ vládě byla tak velká, že její delegace neustále běhala na britskou misi, volala do Berlína a opět se pokoušela přesvědčit delegaci sovětského Ruska, aby předstírala, že tuto dohodu nikdo nepodepsal! Samozřejmě, že nebyli schopni změnit postoj ruských diplomatů a smlouva byla zachována.

Najednou se potřebná anglosaská aktiva začala v zemi piva a párků aktivovat. Stejně jako žáby ve vysychajícím močálu čekali na svůj čas. Močál vyschl a jak země upadala do letargie, tak čekali. Takže když byla přidána životodárná vláha, objevila se mezi německými politickými stranami bezprecedentní aktivita – obzvláště u těch potřebných – nacistů.

Jak si vybavuji, Smlouva z Rapallo byla podepsána 16. dubna 1922, a čirou náhodou zažila na jaře 1922 nacistická strana „prudký nárůst v počtu svých členů“! Právě v letech 1922-1923 byla v Německu hyperinflace.

Populace se rychle stávala ožebračenou. Přesto měl asi v polovině r. 1922 Adolf Hitler náhle peníze. Celkem hodně peněz. Díky tomu naplánoval stranický kongres v Mnichově na leden 1923. Pět tisíc perfektně (a nově) oblečených příslušníků úderných jednotek mělo pochodovat před svým vůdcem. Zároveň si Hitler pronajal 12 míst pro shromáždění, a najal si orchestry, skupiny lidových tanců a dokonce i slavného komika, aby přilákal veřejnost. Bezprostředně po Rapallo, na jaře 1922, vzrostl prodej Hitlerových novin, Völkische Beobachter, z 8,000 na 17,500 výtisků. Na konci sněmu začaly být tištěny denně. Jakéžto zajímavé „náhody“...

Nyní můžeme odpovědět na otázku, proč záhadní zahraniční sponzoři pomáhali mladé nacistické vládě. Němečtí nacionalisté aktivně používali vnější síly k destabilizaci země. Nacisté nebyli sami o sobě nijak zajímaví či cenní, ale jako nástroj k vyvolání vládní krize a odstranění vůdců, které anglosasové nenáviděli, protože se opovážili podepsat dohodu s bolševiky, ano. Výmarská republika byla demokratická a její vláda mohla snadno v případě zhoršení vnitřní politické situace rezignovat. A pokud by nerezignovala, mohla být snadno vyvražděna pomocí nacionalistů. Kdy byla podepsána sovětsko-německá Smlouva z Rapallo? – 16. dubna 1922. A 24. června 1922 zavraždila skupina nacionalistických konspirátorů německého ministra zahraničí Waltera Rathenau, který byl židem. To byla pro všechny německé politiky evidentní lekce: oběť byla stoupcem užších vztahů s Moskvou, ačkoliv postupně, zatímco nespouštěla oči ze Západu.

Později, 14. listopadu 1922, byl německý kancléř Joseph Wirth, který Smlouvu z Rapallo schválil, propuštěn. Wirth si upřímně přál německo-sovětské sblížení, ale byl také stoupcem postupných kroků, neboť se bál reakce „západních mocností na takový projev nezávislosti v německé zahraniční politice“- smrt Waltera Rathenau byla přesvědčivou známkou toho, že jeho obavy nebyly nepodložené.

Jak v Německu rostlo vnitřní napětí, zvyšoval se souběžně s tím vnější tlak na německou vládu. Záminkou bylo zpoždění v reparačních platbách. Ještě před ne tak dávno země Entente na této frontě na Němce nespěchaly, ale náhle to bylo něco jiného. Po zavraždění Rathenau a rezignaci Wirtha přišla ještě přísnější opatření. V lednu 1923 okupovaly francouzské síly německé Porúří – jeho hlavní průmyslovou oblast – aby ovládly přepravní a těžební aktivity. Německá vláda vyzvala své občany, aby zaujali jen pasivní odpor. Ale Francouzi se chovali jako skuteční okupanti. Například stříleli kulomety do demonstrace dělníků v Essenu, kdy jich 13 zabili a přes 30 zranili. Když se na pohřbu obětí ukázalo přes

Walter Rathenau (1867-1922)

půl milionu lidí, francouzský soud odsoudil vlastníka společnosti a osm jeho vedoucích pracovníků k 15 až 20 letům vězení.

Celé Německo v pobouření mávalo pěstmi. V Porúří začaly střety s francouzskými jednotkami a sabotáže, po kterých následovalo více poprav ze strany okupanta. A nacisté pořádali shromáždění převlečení do uniforem extrémních německých patriotů.

Ti, kteří chápou skutečné zdroje Hitlerova financování, nebudou překvapeni, že členové jeho strany se bojů s Francouzi neúčastnili. Naopak, Hitler osobně slíbil, že nakope každého, kdo se opováží aktivně účastnit odporu vůči francouzské okupaci v Porúří, a byly doby, kdy tento slib dodržel, ačkoliv jen o pouhých šest měsíců dříve mluvil o potřebě partyzánské války v případě okupace Porúří!

Vzpružená a posílená pak mohla být nacistická strana snadno použita, stejně jako další nacionalistické skupiny, k destabilizaci vnitřní situace v Německu. Jakážto krutá ironie osudu! Ti, kteří nejhlasitěji křičí sláva Rusku, Německu atd., jsou ve většině případů slepě použiti jako nástroj geopolitických protivníků svých zemí k oslabení a rozložení své domoviny. Jen si připomeňme vznešené, ale krátkozraké Bílé. Protože odmítali samotnou myšlenku „kšeftaření s vlastí“, vůdci hnutí Bílých nakonec prohráli občanskou válku a nechali zemi v rukách bolševiků. Novodobí ruští skinheadi a ultranacionalisté netuší, že pronásledováním „černých“ působí naší zemi velké škody. Nemá to nic společného s image země, ale spíše s vnitřním etnickým násilím v multietnické zemi, které vždy vede k rozkolu, o což se vnější nepřátelé snaží. A podobně i nacistický Hitler, vědomě či nevědomě, hrál do rukou svých francouzských a anglických financovatelů. Nebyl to jeho mytický „separatismus“, a tudíž ani „patriotismus“.

Asi rok předtím, než Hitler zorganizoval pivní puč, objevili se v jeho doprovodu některé zvláštní osobnosti, a historici doposud stále nebyli schopni zjistit původ finančních sum, které u sebe měly. Peníze plynuly z mnoha stran. Mimo francouzských a anglických „švýcarských“ peněz šly do kapes Adolfa Hitlera i peníze americké. I tak však v r. 1922 mocnosti hledaly v Německu politické postavičky, někoho, koho by bylo možné použít v závislosti na situaci: pro výměnu za nevyhovující politiky, k provádění atentátů a provokací. O dosazení Hitlera k moci zatím nikdo neuvažoval. Před Mnichovem o něm sotva kdo slyšel.

Proto se americký vojenský atašé v Německu, kapitán Truman-Smith, sešel nejprve s jinými – s generálem ve výslužbě Ludendorffem, který velel Wehrmachtu v první světové válce, a s korunním princem Ruprechtem. Ti Američanům řekli o nové vycházející hvězdě. 20. listopadu 1922 se kapitán setkal s budoucím Führerem v jeho špinavém bytě v druhém patře (William Shearer, „Vzestup a pád Třetí říše“). Hitler byl k Američanovi celkem upřímný. Evidentně, když se vojenský atašé míchal do politiky – bez děl a pušek – byl rozsah jeho pravomocí mnohem širší, než jen prosté vojenské záležitosti. Stále neznámý vůdce malé místní bavorské strany mluvil o záměru „zlikvidovat bolševismus“, „zbavení se okovů Versailles“, zavedení diktatury, vytvoření silné vlády. Ve skutečnosti Hitler využil vzácné příležitosti, kdy za ním osobně přišla americká tajná služba, a nabídl se jako „meč civilizace“ v boji proti marxismu – což znamenalo Rusku!

Tento návrh přišel v pravou chvíli – tito fanatici by se mohli vždy hodit. Prozatím, samozřejmě, nebyla správná doba pro boj s Rusy, ale tento chlápek stojí za prozkoumání. Po návratu z Berlína podal Truman-Smith podrobnou zprávu, kterou velvyslanectví odeslalo do Washingtonu 25. listopadu 1922. Ale problémem bylo, že oficiální vojenský atašé Spojených států se nemohl tak aktivně zaplést s německým politikem, v souladu se svým diplomatickým statutem. Yankeeové nicméně shledali Hitlera tak slibným, že zkontaktovali budoucího Führera s člověkem v americké tajné službě ihned. Nacistický vůdce pozval diplomata na své příští shromáždění, ale Truman-Smith tam nešel osobně. Poslal za sebe svého „kámoše“ Ernsta Sedgwicka Hanfstaengla. Hanfstaengl byl synem úspěšného obchodníka s uměním a měl dvojí, americko-německé, občanství. Narodil se v Bavorsku a v r. 1909 absolvoval univerzitu Harvard. Tento poloviční Němec strávil celou první světovou válku v Americe. Nejen že nebyl, jako německý občan, zatčen – dokonce ani poté, co Spojené státy vyhlásily Německu válku – ale poté, co slíbil, že „se nebude zapojovat do proti-amerických aktivit“, byl ponechán na pokoji. Proč? Protože jeho právníkem byl americký ministr zahraničí Theodore Roosevelt! (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Ale když Německo prohrálo válku, Hanfstaengl okamžitě spěchal do své rodné země. Ve zničeném Německu zmítaném silnou inflací byl život Ernsta „Američana“ ostrůvkem prosperity a hojnosti. Vždy měl peníze, ale zdroje příjmů nebyly příliš transparentní: prokletá inflace zcela zničila podnik jeho otce. „Oficiální“ verze přisuzuje jeho blahobyt jakési umělecké galerii v Americe. Toto nepřesvědčivé vysvětlení nebylo nikdy potvrzeno, což znamená, že bylo velmi příhodné...

Po obdržení pozvání na Hitlerovo shromáždění byl Hanfstaengl okamžitě „naplněn sympatiemi k němu“ a tito dva se stali přáteli. Dokonce napsal i své poslední dva memoáry s názvem „Můj přítel Adolf, můj nepřítel Hitler“ a „Hitler: ztracená léta“. Doporučuji všem si tyto knihy přečíst. Proč? Ne kvůli jejich vytříbenému literárnímu stylu, ale kvůli významným faktům, která uvádí. Ukazuje se, že ješitnost není jen vlastností básníků a umělců, generálů a spisovatelů. I členové rozvědky se tohoto hříchu dopouští. Proto když zestárnou, najdou si čas na napsání malé knihy, ve které samozřejmě neříkají celou pravdu. Místo toho ji zamlží dobře známými fakty a zastřou podrobnosti, aby „přemýšlivému čtenáři“ ukázali, že autor tajně tvořil historii bez toho, aby si toho dříve někdo všiml – tedy že pomáhal podivnému

Ernst Sedgwick Hanfstaengl

fanatikovi jménem Adolf Hitler.

A že měl o čem psát. Jako dvoumetrový čahoun si Ernst vysloužil mezi nacisty přezdívku „Putzi“, což znamená „dítko“ (a „legrační“ a „zábavný“). Pod tímto jménem vstoupil do německých historických knih v nacistické vládě. Historici si nepamatují nic a líčí Hanfstaengla jako šprýmaře, zapomínají, že taková role je nejpříhodnější pro zakrytí vlivu loutkáře.

Skutečná Putziho hodnota při formování nacistů do strany a Hitlera do vůdce není stále plně doceněna. Klavírista Hanfstaengl přivedl neohrabaného kaprála mezi mnichovskou elitu, stejně jako do svých uměleckých a literárních kruhů. Kontakty jako Hanfstaenglova rodina daly Hitlerovi tolik potřebnou váženost a pomohly mu navázat důležité vztahy. V podstatě byli Putzi a jeho žena Helen první bohatou rodinou, která mu otevřela dveře. Především to byl jeho první PR tým. Hitler se naučil, jak se chovat v lepší společnosti a získal patřičné způsoby.

Hanfstaenglova vila byla pro něj vždy otevřená a tam budoucí vůdce nejen hrál na klavír svého milovaného Wagnera, ale také si vyzvedával nějaké peníze. Putzi Hanfstaengl byl bohatý a mohl si dovolit začínajícímu politikovi pomáhat – aby ho usměrňoval a vedl na správnou cestu. V těchto pamětech Hanfstaengl otevřeně a upřímně uvádí názory, které vštěpoval vznikajícímu Führerovi: „Pokud bude další válka, tak ať bude mít Ameriku na své straně kdokoliv, ten vyhraje. Jediná rozumná politika, které by ses měl držet, je přátelství se Spojenými státy. Pokud Američané skončí na straně tvých nepřátel, prohraješ jakoukoliv válku...“ (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Nutno poznamenat, že toto kázání nebylo adresováno hlavě státu nebo vládnímu vůdci, ale stále ještě neznámému šéfovi okrajové organizace. Díky vydavateli, který napsal úvod k Hanfstaenglově knize, zformuloval „šprýmařovi“ myšlenky v dopise: „Jeho tezí bylo, že Německo nikdy nenajde opětovně rovnováhu a velikost bez sblížení se s Británií a obzvláště se Spojenými státy. Hlavním bodem, který se pokusil vštípit do Hitlerova mozku, bylo, že veškeré myšlenky na vyřizování si účtů v Evropě by byly iluzorní, pokud by se tyto dvě námořní mocnosti připojily k protivníkově straně.“ (ibid)

Dobrá věc. A když tyto myšlenky rozvinete dále, skončíme u následujícího: musíš si spřátelit Anglii a USA a válčit s Ruskem. Kde jsme to již slyšeli... někde... ale kde? Od samotného Hitlera v Mein Kampf! Výsledek je celkem zajímavý: v r. 1923 vede Hanfstaengl řadu geopolitických diskusí s Hitlerem, osvětluje budoucího vůdce a rozšiřuje jeho obzory. A již v r. 1924 „student“ píše vlastní knihu, kde slovo za slovem opakuje teze svého přítele. Takže kdo je skutečným autorem Mein Kampf? Ukazuje se, že jím byl americký špion.

Pokud někdo stále pochybuje, proč a kvůli čemu se Adolf Hitler „náhodou“ setkal s Ernstem Hanfstaenglem, ať si přečte jeho knihu, a všechny pochyby zmizí. Až příliš mnoho toho v ní ukazuje na to, pro koho bohatý americký „přítel“ nacistů pracoval. Hitler byl nepochybně nadaným řečníkem. Ale jeho dar musel být rozvíjen a třiben, a Ernst Hanfstaengl ve svém příteli, Adolfovi, vyvolával důvěru a povznášel jeho řečnický talent do ještě větších výšin: „Řekl jsem mu o účinnosti působivých rčení v americkém politickém životě a vysvětlil mu, jak posilovat a zostřovat hlavní body a metat myšlenky s fonetickým aliteracním účinkem.“ (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Hitler souhlasil. Absorboval to jako houba. „V mnoha ohledech byl Hitler stále tvárný a

poslušný,“ (ibid) napsal Hanfstaengl. Ale při rozvíjení svého řečnického nadání položil Hitler svému učiteli rozumnou otázku:

„Máš naprostou pravdu. Ale jak mohu proniknout k Němcům bez tisku? Noviny mne zcela ignorují. Jak mohu budovat svůj úspěch řečníka s naším ubohým Völkischer Beobachter, který vychází s mými proslovy pouze jednou týdně? Nedosáhneme ničeho, dokud nebude vycházet denně.“ (ibid)

A na náměstí, v listopadu 1923, se Hitler pokusil o puč. Ale aby získal podporu mas, je potřeba propagandy. A na ni jsou potřeba peníze. Ale bohužel peníze nebyly nikde k nalezení. Možná by se nikdy nenašly, pokud by budoucí Führer během pivního festivalu v Mnichově nevystoupil s projevem, ve kterém neopomněl říct „přítel na trhu je lepší, než peníze ve skříni“.

Adolf Hitler neměl přítele na trhu, ale měl jednoho skutečně bohatého kámoše jménem Ernst Hanfstaengl, a to stačilo, neboť to byl on, kdo poskytl peníze na propagandu! „V březnu 1923 dal Hanfstaengl Hitlerovi půjčku 1,000 dolarů – v té době šílené prachy.“ (Konrad Neiden: „Der Führer“).

Nenechte se zmást slovem půjčka. Existuje spousta důvodů věřit, že Hitler nijak se splacením Putzimu nespěchal a 1,000 dolarů byly v té době opravdu šílené prachy! Vlastně tisíc, či dokonce jeden dolar, bylo podle Hanfstaengla bohatství! (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Za peníze od svého amerického mecenáše si nacisté koupili nový tiskařský list pro své noviny, Völkischer Beobachter. Hitlerovy noviny již nebyly malým zpravodajem, byly to noviny normálního formátu a vycházely každý den! Ale Hanfstaengl nezůstal jen u vytvoření první hlásné trouby nacistů. Osobně přetáhl karikaturistu Schwartzera, aby udělal novou hlavičku a úpravu, a také navrhl pro noviny nové heslo – „Práce a chléb“. (ibid).

Když uvedl nacistický tisk do pohybu, Hanfstaengl přešel k pomáhání Hitlerovi s malými, avšak velmi důležitými věcmi. Byl to on, kdo svému příteli Adolfovi vysvětlil, jak důležité je mít správný typ hudby k nabití davu a k rozpumpování jeho nadšení. Jako příklad hrál Putzi pro vůdce bojové písně z Harvardu a Hitler dokonce „přiměl orchestr úderných jednotek tyto melodie nazkoušet“. Hanfstaengl pak osobně složil tucet nových písní pro pochody úderných jednotek! (ibid) A byly to melodie těchto „triumfálních pochodů“, napsaných pro Američany, na které úderné jednotky pochodovaly pod Brandenburskou branou v den, kdy se Hitler stal kancléřem.

V tomto ohledu Hanfstaengl zatajil fakt, že pomohl nacistům tím, že jim převáděl peníze. Napsal o tom párkrát ve svých pamětech: „Rozhodl jsem se, že budu tajně podporovat Národně-socialistickou stranu“; „...Pochopil jsem, že jakákoliv pomoc, kterou poskytnu, musí být provedena tajně“; „Stále jsem svoji pomoc nacistům udržoval v tajnosti a nemohl jsem si dovolit dělat kolem toho nějaký povyk“. (ibid)

Proč to musel skrývat? Jeho vysvětlení bylo velmi nepřesvědčivé: „Byl jsem členem rodinného podniku.“ Co dělal Hanfstaengl v Německu, co bylo tak důležité, že mohl chodit po ulicích s Adolfem Hitlerem, ale ne mu pomáhat finančně? Co jiného ještě Hanfstaengl sledoval, než jen učit Hitlera, sponzorovat ho a doprovázet na obchodních cestách? Z jeho pamětí je to těžké říct. Autor o svých obchodních aktivitách mlčel.

Nicméně nám nezapomněl říct o tom, jak si, při své první návštěvě v Hitlerově bytu, prohlédl poličku s knihami. Zajímalo by vás, co šéf politické strany četl ve svém volném čase? Asi ano. Kdybyste se podívali na jeho poličku, zapamatovali byste si tituly? Pravděpodobně byste poznali a zapamatovali si jich pár. Ale při psaní svých pamětí o 20 let později by se vám přesný seznam vybavil jen obtížně. Ale Ernst Hanfstaengl byl tak velký přítel nacistického vůdce, že udělal něco dosti neobvyklého. „Knihy byly tak různorodé. Až bude

čas, udělám seznam,“ napsal Američan (Hanfstaengl: „Hitler: ztracená léta“). Takové chování je na průměrného člověka podivné, avšak přirozené pro důstojníka tajné služby.

Člověk má silný dojem, že kontakt s Hitlerem, a shromažďování informací o něm, byla Hanfstaenglova práce na plný úvazek, a všechny jeho ostatní aktivity vypadají jen jako krytí. Skutečně, například Hanfstaengl údajně strávil celý rok psaním scénáře, ale ten film nebyl nikdy natočen. Proč? Protože Putzi vůbec na žádném scénáři nepracoval. Přepečlivě a systematicky se zabýval jen jednou věcí – přípravou budoucího německého vůdce. Historika o natáčení filmů snadno odrážela potenciální otázku na jeho profesi. Nakonec taková profese ani v té době neexistovala – tedy pomáhat Hitlerovi.

„Strana měla vždy málo peněz,“ (ibid) napsal Hanfstaengl. Takže proč tento dvoumetrový přítel a sponzor nedal dva, nebo tři, nebo deset tisíc dolarů, pokud jeho tajným motivem bylo vyzvednout nováčka Hitlera? Velmi jednoduché: byl bohatý, ale v žádném případě ne milionář, jak jeho „legenda“ tvrdila, a nemohl „pro věc“ obětovat více, než si mohla dovolit bohatá buržoazie. Tisíc dolarů, žádný problém. Deset tisíc – ne. Ale mohl přispět důležitými doporučeními a radou. V předvečer puče zajel Hitler do Švýcarska – které již dlouho bylo semeništěm špiónů všech zemí na světě – pro peníze. Že by mu je tam poslal jeho laskavý přítel?

To zůstává neznámým, ale další fakt je prokazatelně pravdou: po neúspěchu puče Hitler utekl do Hanfstaenglova domu ve vesnici Uffing, asi 60 km od Mnichova. (Desmond Seward: „Napoleon a Hitler“). V zoufalství dosáhla jeho povahová hysterie vrcholu. Když neviděl jinou možnost, rozhodl se Hitler zabít a dal si revolver ke spánku. Jak víme, nedokončil to. Komu upřímně vděčíme za záchranu života nejodpornější kreatury v historii? – Hanfstaenglově ženě. Tak vyrazila revolver Hitlerovi z ruky. Hitler byl později zatčen v Hanfstaenglově domě a odvezen do vězení, kde začal zpracovávat Hanfstaenglovy myšlenky do knihy. Führerovým prvním činem na svobodě, po opuštění vězení, nebylo, že by zašel za Heringem nebo Rosenbergem, ale zašel do Hanfstaenglova nového domu za řekou Isar...

Hanfstaenglovi dokázali zachránit život Hitlerovi dvakrát. Poprvé to bylo na jaře 1923 během cesty do Berlína. Cesta vedla přes Sasko a komunisté tento region prakticky převzali. Proto v této části Německa existoval na Hitlera zatykač a „dokonce i odměna za jeho hlavu“. Komunistická policie zastavila jejich auto a Führerův život visel na vlásce. V tu chvíli Hanfstaengl vytasil svůj švýcarský pas (který používal k návratům do Německa z USA) a vysvětlil, že je cizinec mířící na trh do Lipska, doprovázený řidičem a sluhou. „Zachránil si mi život,“ řekl tehdy Hitler. V následujících letech si vždy vybavil onen den s velkým vděkem. Nicméně sám Hanfstaengl napsal, že „byl přeci jen uražen, když jsem ho označil za svého sluhu“.

Vděčný Hitler na svého přítele nezapomněl a následně ho jmenoval do klíčového místa zahraničního tiskového tajemníka strany. Dále Putzi šéfoval sekci zahraničního tisku v kanceláři vůdce zástupce. Při cestách do zahraničí silně propagoval novou německou politickou třídu.

Skeptik by řekl, že to nic nedokazuje, a měl by pravdu! Ale v Hanfstaenglově životopisu existuje mnohem víc zajímavých faktů. Na prostého tiskového tajemníka měl Hanfstaengl jisté neuvěřitelné kontakty a známosti.

V létě 1932 přijel na osobní návštěvu jeden extrémně vlivný britský politik – Winston

Churchill. V pamětech sira Winstona se později objevila jedna kuriózní epizoda: „V hotelu, Regina, se nějaký gentleman představil někomu v mém doprovodu. Jeho příjmení bylo Hanfstaengl a dlouze mluvil o Führerovi, se kterým si byl evidentně velmi blízký. Protože se zdál být žoviálním a užvaněným člověkem, a navíc mluvil bezvadnou angličtinou, pozval jsem ho na oběd. Byl vyjímečně zajímavý, když mluvil o Hitlerových aktivitách a názorech; zdálo se, že je jím zcela fascinován. S veškerou pravděpodobností byl pověřen, aby mne kontaktoval, a jasně se pokoušel udělat dobrý dojem. Po obědě jsme se skvěle bavili, kdy seděl u klavíru a obratně přehrával mnoho divadelních čísel a písní. Zdálo se, že znal všechny mé oblíbené anglické písně, a byl mistrem v bavení všech. Jak se ukázalo, byl Führerovým nejbližším důvěrníkem. Řekl mi, že bych se měl s Hitlerem setkat a že není nic snazšího, než to zařídit.“ (Winston Churchill: „Druhá světová válka“).

Sir Winston předkládal tuto epizodu jako by se ho ona náhodná známost pokoušela představit Führerovi. Hanfstaenglova verze příběhu vypadá dost jinak: „Strávil jsem celkem dost času ve společnosti jeho syna Randolpha (syn Churchilla) během našich předvolebních cest. Dokonce jsem pro něj zařídil, aby s námi jednou či dvakrát letěl. Upozornil mne, že jeho otec má brzy přijet do Německa a že bychom měli zorganizovat setkání.“ (Hanfstaengl, „Hitler: Ztracená léta“).

Budete souhlasit, že po tomto sbratření se s jeho synem, který párkrát letěl s Hitlerem a Hanfstaenglem, byl Putzi pro něj něčím víc, než jen „gentlemanem, který se představil někomu z doprovodu“. Ale tak či tak Churchill se setkáním souhlasil: „V té době jsem neměl vůči Hitlerovi žádní národní předsudky. Znal jsem něco málo o jeho doktríně nebo osobních kvalitách. Jsem fascinován lidmi, kteří povstanou na obranu svých poražených vlastí, dokonce i když já sám jsem na druhé straně. Měl naprosté právo být německým vlastencem, pokud si to přál.“ (Winston Churchill: „Druhá světová válka“).

Ale kdo pověřil Hanfstaengla „kontaktovat“ britského politika? Kdo mu nařídil zorganizovat setkání mezi dvěma velkými vůdci? Sám Hitler? Ne. Führer ho nežádal, aby zřídil toto spojení, protože dokonce ani na setkání s Churchillem nešel, navzdory mnoha přesvědčováním Ernsta Hanfstaengla! „Tudíž Hitler prošvihl svoji jedinou příležitost se se mnou setkat,“ stěžoval si Churchill (ibid). Seriozní politik nemůže jednat tímto způsobem – nejdříve si vyžádat setkání s jedním z předních politiků nejmocnější země na světě, a pak se neukázat. To je dětinské a hloupé. O půl roku později se Hitler chopil moci a nikdy si z Churchilla neučinil osobní známost. Ukazuje se, že to nebyli nacisté, kdo nařídil Hanfstaenglovi představit Hitlera Churchillovi, ale stejná tajná služba, která tak obratně udělala z Adolfa Hitlera vycházející hvězdu německé politiky. Jinak proč by znal Churchillova syna a proč by ho sebou tahali na předvolební lety a cesty?

Existuje jen jedna odpověď: všechny Hanfstaenglovy aktivity měly přesvědčit Hitlera o nezbytnosti přátelství s Anglií a Spojenými státy, a aby to mohl udělat, tlačil Hitlera k nejsilnějšímu muži na boží zelené Zemi. Skutečně, dokonce i Führerova nepřítomnost britskému lordovi nezabránila v probírání několika velmi citlivých záležitostí. S kým? S Hanfstaenglem. „Řekněte, co si váš šéf myslí o alianci mezi Francií, Anglií a vaší zemí?“, zeptal se Churchill. (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Hitler a Hanfstaengl (první zleva) vedle letadla v průběhu opakujících se předvolebních letů. Několikrát s nimi letěl i syn Winstona Churchilla.

A především proč jinak by přijel starý lišák Winston do Německa, než aby se osobně podíval na muže, který se měl za šest měsíců stát německou hlavou státu?

Hitlerův přítel pro něj stále dělal spoustu dobrého. Například v únoru 1934 odjel bez vůdcova souhlasu, aby se setkal s... Benito Mussolinim. Posláním prostého tiskového tajemníka bylo ponouknout Duceho k normalizaci vztahů. Není zrovna dobře, řekl mu Hanfstaengl, že „mezi našimi dvěma fašistickými státy mohou existovat nějaké problémy.“ (ibid) Jak víme z historie, bylo to přesně v tento okamžik, kdy sblížení mezi dvěma diktátory začalo. Stojí za to udělat si zde malou pauzu a položit další otázku: jak u všech svatých Hanfstaengl věděl, jak dosáhnout schůzku s hlavou Itálie? Opravdu každý Němec, který dorazí do Itálie, je okamžitě vítán Chianti a pozváním na kus řeči s Mussolinim? Pozice našeho muže nebyla ani zdaleka tak vysoká, aby se mu dostalo takového zacházení.

Ale Hanfstaenglovy konexe byly opravdu fantastické. Pokud při prolisťování Putziho poutavých vzpomínek vaše myšlenky zbloudí k dobrodružstvím barona Prášila a jeho nepravděpodobným historkám, budete na omylu. Protože i když je výpověď o Putziho návštěvě Mussoliniho těžko uvěřitelná, existují konkrétní důkazy o nepravděpodobných schopnostech Hanfstaengla. Poté, co toho pro Říši udělal tolik, opustil v březnu 1937 Německo. Či přesněji vykradl se, údajně poté, co se dostal do konfliktu s některými lidmi z Hitlerova vnitřního kruhu a cítil, že je jeho život ohrožen.

A kam náš hrdina utekl? – do své domovské Ameriky. Tam měl, zdá se, dalšího dobrého přítele, spolužáka z Harvardu – amerického prezidenta Franklina Delano Roosevelta! Čím se stal náš německý protagonista, který pracoval pro Hitlera jako tiskový tajemník strany pro zahraniční tisk? A co fakt, že na této pozici opěvoval Spojené státy v memoárech ozdobených orlem a svastikou?

Během druhé světové války Hanfstaengl pracoval... jako poradce prezidenta Roosevelta! (William Shearer „Vzestup a pád Třetí říše“).

Oficiálně byl expertem na nacistické Německo. Pracoval pod dohledem – což znamenalo stráž. Ernst Hanfstaengl byl strážěn seržantem americké armády Egonem Hanfstaenglem. Podivná náhoda? Ne, byl to jeho syn, který byl bleskově stažen z Německa právě ve správnou dobu, aby strážil tatku na osobní příkaz prezidenta! Jakéžto přátelství, které přetrvalo až do doby, kdy byli nacisté silní a u moci. Již nebylo nutné nadále nějak pomáhat, řídit nebo radit. Měli válku díky těm, kteří doprovázeli Hitlera, díky Hanfstaenglově práci, kdy i on byl po ruce. Ale možná, že „kontrakt“ prostě vypršel? Tato část historie zůstává temnou, spolu s celým Hitlerovým nástupem k moci.

Ale zpět do Ruska. Když ukázal prostředníček svým západním partnerům, prolomil diplomatickou izolaci Ruska na konferenci v Janově podepsáním smlouvy z Rapallo, Lenin se zcela vyčerpал. V květnu 1922 měl mrtvici. Bylo to poprvé, kdy vyvstala otázka jeho nástupce. Ve skutečnosti Lenin za svoji náhradu nikoho nevybral a po své první mrtvici nebyl zcela schopen řídit zemi. Tudiž začal boj o Leninovo dědictví mezi Trockým a Stalinem.

Všichni v Sovětském svazu znali datum Leninovy smrti: 21. ledna 1924. Ale téměř nikdo si nepamatuje další datum, které je neméně důležité pro pochopení původu fašismu. Čekali, dokud Lenin nezemře, a teprve pak uznali Sovětský svaz. Vůdci Británie neměli problém s komunismem, prostě nechtěli pracovat s člověkem, kterého poslali zemi zničit a podrobit ji kontrole Západu. Lenin se postaral o to první, ale ne o to druhé. A v Janově dokázal, že umí podat stejný diplomatický výkon, jako jeho britští „přátelé“. Samozřejmě, že záležitosti jako zřizování diplomatických vztahů nejsou dokončeny během týdne. Konzultace aktivně probíhaly již před smrtí vůdce, a když Británie uznala SSSR devět dní po Leninově odchodu, vyslala přímý a jednoznačný signál, jakému politickému kurzu se dostane největšího pochopení. Leninův odchod poskytl vynikající příležitost k nápravě problémů způsobených jeho velkou obratností. A tím, kdo měl problémy napravit, byl Trocký, do kterého anglosasové vkládali své naděje.

Nyní se vraťme k ideologickým sporům mezi Josefem Stalinem a Lvem Trockým – mezi teorií vytvářející socialistický stát, a základní schopností to učinit. Co znamená vytvořit nový sociální řád? Znamená to boj, krev, občanskou válku, smrt a ničení. V tomto bodu se Trocký a Stalin víceméně shodli. Ale jakmile boj skončil, byl čas na obnovu země, a tam jejich spory začaly. Stalin věřil, že je nezbytné zaměřit se na etablování socialismu v SSSR, a za tímto účelem vybudovat nové továrny, elektrárny, železnice. Socialismus měl zlepšit život pracujícího člověka, a to znamenalo stavění jeslí, škol, knihoven, boj s negramotností a ignorancí, investice do zlepšení infrastruktury, budování letovisek pro pracující – nejen obnovit Rusko, ale také ho rozvinout a zlepšit.

Co navrhoval Trocký? Socialismus v jediném odděleném Rusku je nemožný. Proto nemá rozsáhlá výstavba smysl. K čemu bude strop bez základů? A jedinými základy pro lepší život v Rusku může být celosvětová revoluce. To je prvořadý úkol, a teprve pak bychom se měli vypořádat se zbytkem. To znamenalo, že nebylo potřeba letovisek či jeslí, elektráren či továren. Nebylo potřeba nic, opravdu, nic než financovat revoluční hnutí po celém světě a vytvořit silnou armádu, která mohla přinést úsvit lidstva na špičkách svých mečů. Trockého permanentní revoluce musela být permanentně vyvážená. Co to znamená? To znamená, že kdykoliv mohl SSSR zaútočit náhodně na nějakou zemi dle libovůle soudruha Trockého – jeho a jeho zahraničních přátel, kterým Lev poslal peníze za „lokomotivy“.

To byla sotva neškodná situace. Pokud by zvítězil Trocký, pak by veškeré síly země byly použity na ohrožování vnějšího světa. V takovém případě by soudruh Trocký dal svým britským a americkým mecenášům mimořádnou příležitost dosáhnout zničení Sovětského svazu vojenskou silou. Kdo by odsoudil agresi Západu, kdyby se samotný SSSR připravoval na útok? Nikdo, samozřejmě, všichni by tleskali. Navíc teorie vývozu revoluce umožňovala Británii vytvářet napětí na vhodných místech, za krev ruských vojáků. Perský šáh nechce dát Britům svoji ropu? Pak může přijít Rudá armáda rozdmýchat revoluci, místo vypálit a pak by dorazili spanilí bílí Britové, aby zachránili Peršany před barbarskými komunisty. A, jako projev vděčnosti, by si vzali ropu sami.

K prvnímu velkému střetu mezi Stalinem a Trockým došlo v lednu 1923, kvůli výše zmíněné okupaci Porúří. Trocký vyzýval k tomu, aby Rusko podpořilo komunisty, kteří, jak si vybavujeme, zorganizovali povstání v Hamburku v říjnu 1923. To znamenalo obětovat přátelství s Německem ve jménu myšlenky světové revoluce – a přátelství s Německem znamenalo více, než jen bankety, potřásání rukou a úsměvy mezi diplomaty. Znamenalo nářadí, stroje, turbíny a čocky, které mohou vyrobit jen Němci, a které Sovětský svaz zoufale potřeboval. Stalin byl kategoricky proti zasahování, a k žádné intervenci nedošlo.

V lednu 1924 Lenin zemřel a boj o moc v Rusku byl v plném proudu. V té době nebylo jasné, kdo vyhraje, ale bylo pravděpodobné, že rozdrčení Ruska by si vyžádalo další válku. K té by anglosasové potřebovali vládu, která by ji začala, a tato vláda by potřebovala patřičného vůdce.

Zkouška nacistického puče proběhla v únoru-březnu 1924. Hitler byl odsouzen na pět let. Nelenil a začal diktovat svoji budoucí knihu Mein Kampf Rudolfovi Hessovi. V ní, jak si pamatujeme, neúnavně vychvaloval výhody anglo-německé aliance pro obě země. Nejste šokováni? Měl sedět v cele a napravovat se, ne psát knihu! Ale pro Führera bylo vězení jako dovolená – dobré jídlo, pravidelné návštěvy: šest hodin denně.

Ve věznici byl zaveden režim preferenčního zacházení s Hitlerem (nějak to silně připomíná válečného zločince Havloic... -- p.p.) „Nápravné zařízení vypadalo jako lahůdkářství. Ve špajzu té cely byly květiny, ovoce, víno,“ popsal Ernst Hanfstaengl Führerovu „literární otrokářnu“. (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“). A Američan ho tam chodil navštěvovat, a ne ze sentimentality. Byl tam, aby opět vytáhl Hitlera z nepříjemné situace. Rukopis Hitlerova „mistrovského díla“ byl tajně propašován z vězení a již byl připravován v tiskárně Völkischer Beobachter, ale nacistická tiskárna měla spoustu nezaplacených účtů. Pokud by

nebyly zaplacený, vše by bylo ztraceno.

„Zaplatil jsem některé z nich a uznal další, a to stačilo, aby se noviny udržely nad vodou,“ napsal Hitlerovo anděl strážný ve svých pamětech (ibid). Většina pro-britských názorů v knize patřila stejně Hanfstaenglovi, takže by byla ostuda, kdyby nikdy nespátřily světlo světa. A nestálo to moc peněz, takže proč ne. A místo pěti let ve vězení si Hitler odpykal jen třináct měsíců (od 12. listopadu 1923 do 20. prosince 1924)! Potřebná pomoc byla malá, ale klíčová...

Hitler byl propuštěn a pak se stal finanční zázrak. Až později Hitler pozvedl zázračně německou ekonomiku, ale nejdříve se stal první „zázrak“ jemu osobně. Dokončený rukopis jeho knihy, „Čtyři roky bojů proti lžím, stupiditě a zbabělosti“, se objevil v tisku pod novým názvem Mein Kampf (Můj boj). Její náklad byl poměrně malý a zájem čtenářů ještě menší. V prvním vydání se prodalo 10,000 výtisků, v r. 1925, a 7,000 jich bylo prodáno v r. 1926. V r. 1927 našly obě vydání jen 5,607 kupujících, a v r. 1928 ještě méně – pouze 3,015. (Joachim C. Fest: „Hitler“).

Je jasné, že autor by z takových „prodejů“ nevyžil, jak se nyní obvykle říká. Ale Adolf Hitler, mladý „spisovatel“, si žil celkem dobře. Zdá se, že neměl žádný jiný příjem, ale tento fakt mu nebránil vést bezstarostný život. Jen šest měsíců po propuštění z vězení žil opět ve svém starém bytě v Mnichově, ale v létě 1925 si pronajal, pak koupil, vilu v bavorských Alpách – slavný budoucí Obersalzberg. Navíc si koupil poslední model šestimístního (!) Mercedesu Kompressor, něco, co si průměrný autor nemůže dovolit ani dnes, natož pak tehdy v Německu, kdy to byla extrémně drahá koupě (ibid). Hitlerův životní styl také získal na lesku hodícím se k Führerovi: hezké oblečení, úspory, auto a šofér. Výmarská daňová policie se o Hitlerovy neznámé zdroje příjmů, které mu umožnily žít si po opuštění svého vězeňského kavalce na velké noze, velmi zajímala. Na dotazy daňových inspektorů Hitler řekl: „ani v r. 1924, ani v prvním čtvrtletí 1925 jsem neobdržel žádný příjem. Mé životní výdaje jsou kryty půjčkami, které jsem si vzal v bance – stejný zdroj peněz jsem použil na nákup automobilu.“

Hitlerova korespondence s daňovými úřady říká něco jiného: „Omezují své osobní potřeby na nezbytnosti, vůbec nepiji a nekouřím, jím v nejlevnějších restauracích, a vyjma nepatrného nájmu nemám jako spisovatel a publicista žádné výdaje...“ (ibid), odpověděl spisovatel Adolf Hitler daňovým inspektorům. Skutečně, v kolonce „profese“ napsal jen „spisovatel“, a vše, co bylo uvedeno ve zdanitelných příjmech, bylo „spisovatel“ s příjmem z prodeje knih. Ale samotná půjčka nemohla účty zaplatit: jeho náklady značně převyšovaly jeho příjmy, což je důvod, proč daňoví inspektoři pokládali otázky. Ve svém vysvětlení Hitler uvedl půjčky, které si vzal na své nákupy. Nicméně stále zůstává nejasným dodnes, jak je všechny splatil.

10. prosince 1928 byl Trocký vyhnán do exilu do vzdáleného města Verni (nyní Almata v Kazachstánu). Cestoval s veškerým komfortem: byl mu poskytnut soukromý vagon, vezl sebou nashromážděný osobní archiv, knihovnu a vše ostatní potřebné (včetně psa a lovecké výbavy).

Samozřejmě, že život vůdce neúspěšné světové revoluce byl v exilu mnohem horší. Ale pro Hitlera a nacisty se rok Trockého vypovězení stal, naopak, začátkem bezprecedentního růstu strany. „Hitlerův úspěch a jeho doktrína mohou být v tomto smyslu vystopovány. V r. 1928 měl celkem 12 křesel v Reichstagu. V r. 1930 toto číslo vzrostlo na 107 a v r. 1932 jich měl 230.“ (W. Churchill, „Druhá světová válka“).

Nacistická strana rostla prudce, stala se hlavní nacionalistickou silou, i když jen na jihu země, a pohlcovala řadu malých svazů a nacionalistických skupin. Pak začala růst na celostátní úrovni. V r. 1927 (ještě před exilem Trockého) jedno svědectví ilustrovalo extrémně nelichotivý obraz úderných jednotek po pochodu: „byli oblečeni do levných vetších uniforem, a nákladák, který je přivezl, byla zastaralá kraksna.“ (Desmond Seward:

Napoleon a Hitler).

Jak je tento svět propojen! Někdy je to prostě neuvěřitelné! Kdo by si myslel, že jakmile byl Lev Trocký odeslán do Almaty, že kvalita uniform a příjmy fašistických úderných oddílů vyletí do nebes? Nevěříte v tuto shodu okolností? Pak zkuste najít nelichotivý popis nějakého jejich pochodu po r. 1928!

Nicméně skutečný bod zvratu, po kterém se Hitler rychle a bez odporu vyšplhal v Německu na vrchol, se odehrál v první třetině r. 1929. Opět, bůhví pokolikáté prodělalo hnutí příznivou proměnu, počínaje, jako obvykle, samotným Führerem. V r. 1929 jeho životopisci napsali, že jeho daňové přiznání zázračně zmizelo, a on se stále odvolával na „úroky z půjček“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Došlo ke skutečnému finančnímu zázraku a Hitler již neměl dluhy! Zároveň se opět přestěhoval a žil v devítipokojovém bytě na Prinzregentstrasse, v bohaté buržoazní čtvrti Mnichova (ibid). Měl velké služebnictvo: asistenty, tělesné strážce, šoféry, kuchaře a dokonce i zahradníky.

Hitler dohlíží na svoji brigádu úderných jednotek v Norimberku, 1927. Soudruh Trocký ještě nebyl vypovězen ze Sovětského svazu a ještě se neuchýlil do exilu v Almatě. V té době Lev Trocký pokračoval ve svém boji o moc a uniformy úderných jednotek ještě nebyly záviděníhodné. Nacisté ještě nedostali finance, ale po vyhnání Trockého jim začalo okamžitě pršet zlato.

Ale již na počátku r. 1929 zástupce šéfa nacistické strany, Rudolf Hess, osobně cestoval po Německu a sháněl peníze. Německým průmyslníkům předával dva balíčky fotografií; jeden s komunistickými demonstracemi, druhý s pochody úderných jednotek. Zpráva v doprovodném textu byla prostá: toto jsou síly destrukce; my jsme síly řádu. Ale členové úderných jednotek byli chudí, potřebovali uniformy a vybavení – jedním slovem peníze. Majetní je měli dát nemajetným, jinak riskovali, že o ně všechny přijdou.

Sám Hitler značně zredukoval své aktivity. „Pokud v r. 1927 mluvil veřejně 56krát, pak o dva roky později zredukoval veřejná vystoupení na 29.“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Unaven? Ne, v té době mohlo být dosaženo nezbytných propagačních výsledků jinými prostředky a nebylo potřeba namáhat jeho hlas na shromážděních. Hitler nyní sháněl peníze a prostředky pro noviny – ne nacistický tisk. Z nějakého důvodu v r. 1929 mediální magnát Alfred Hugenberg vytvořil s Hitlerem alianci. Oficiálním důvodem bylo postavit se společně proti Jungovu plánu s názvem „Znovuzrození Německa“. Skutečným důvodem bylo rozšířit Hitlerovo poselství. Hitler byl probírán v rádiu a obrovský počet Němců se tak poprvé dozvěděl o nacistech a jejich neodolatelném vůdci. Hitler měl tak velkou reklamu, že počet jeho stoupenců se během dvou let zesedminásobil. (20. května 1928 dostali nacisté 2,8% hlasů, 14. září 1930 18,3%).

Ale v r. 1928 nedostatek financí přinutil Hitlera zrušit stranický sjezd, který se měl konat v Mnichově – potřeboval našetřit na uniformy úderných jednotek, takže žádné velké fórum! Historici mají vysvětlení po ruce: kvůli „odbojně náladě ve straně“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Ale všichni víme, že snížení odměn je nejlepším způsobem, jak si vypěstovat reptání a nespokojenost. Mít peníze, mohly by všechny vnitřní problémy strany být vyřešeny. Ale Hitler peníze neměl; investoval je všechny do nadcházející volební kampaně do parlamentu (ibid).

Investoval a prohrál: 20. května 1928 dostala nacistická strana jen 2,6% hlasů a skončila na devátém místě. Kdo by takové politické outsidersy sponzoroval? Pouze ti, kdo je potřebovali. A náhle v Norimberku, 3-4. listopadu 1929, uspořádala nacistická strana grandiózní sjezd ve své historii. Třicet zvlášť přidělených vlaků přivezlo 200,000 členů strany do města. (Alan Bullock: „Hitler a Stalin: Paralelní životy“). Šedesát tisíc členů úderných jednotek pochodovalo před Führerem. A to bylo uděláno politickou organizací, která v létě 1928 byla na mizině a prohrála volby? Jaká dobrá pohádková víla nacistům pomáhala?

Tato čarodějnice se jmenovala... britská, americká a francouzská tajná služba – téměř celá budoucí „proti-hitlerovská koalice“, která byla téměř sražena do hrobu strašlivou obludou, kterou vykrmila. Soudě podle datumů, které před sebou máme, tyto organizace vykonávaly tento konkrétní finanční „zázrak“ v období od počátku do poloviny r. 1929. Již jsme viděli, že Hitler vždy dostával peníze, jen když události v Sovětském svazu nešly podle plánů Západu. Co se tam dělo během tohoto období?

10. února 1929 byl Trocký vypovězen ze SSSR

V polovině prosince 1928 komisař státního politického direktoriátu odjel z Moskvy za Trockým, aby mu řekl, aby přestal s vedením opozice nebo diskusí, jinak bude následovat jeho vypovězení. Trocký odmítl a odešel do exilu, nejdříve do Turecka na Princezniny ostrovy v Marmarském moři. Tam okamžitě začal s tiskem „Bulletinu opozice“, napsal tam svůj životopis „Můj život“, který, čirou náhodou, velebil Hitlera. Tam také napsal „Historii ruské revoluce“ a další díla, která zoufale nadávala na zemi (SSSR), kterou pomáhal vytvořit, a která se nyní vymkla kontrole. V r. 1933 se přestěhoval do Francie, v r. 1935 do Norska a kamkoliv šel, tam neustále něco sepisoval, vždy něco tisknul (Bulletin opozice byl vydáván 12 let: od r. 1929 do r. 1941).

Za jaké prostředky? Za úplatky za obchod „s lokomotivami“? Nebo ho někdo podporoval? Ale kdo potřebuje člověka, který začal revoluci, jen aby se stal zbytečným? Stejní lidé, kteří ho zásobovali penězi od r. 1905 do r. 1917! Trockého rodina a on sám nikdy nepoznali finanční strádání – jejich aktiva se objevovala odnikud sama od sebe. Kupodivu neměl Trocký, zapálený revolucionář, žádné problémy se získáváním víz do zemí buržoazní demokracie. Proč by, říkáte, Francouzi vítali bojovníka za permanentní revoluci?

Na konci r. 1939 se Trocký přestěhoval do Mexika, kde žil až do 20. dubna 1940, kdy ho španělský revolucionář a agent NKVD Raul Mercader zabil cepínem...

„Bez Stalina by nikdy nebyl Hitler,“ napsal Trocký.

Správně, Lev Trocký, byl to on. Jen význam slov „dábel světové revoluce“ není vůbec tím, co pod ním historici chápou. Stalin nedal Hitlerovi žádné peníze, neposkytl mu žádnou podporu při jeho vzestupu a neměl s nacisty žádné kontakty až do doby, kdy měli v Německu formální zákonnou moc.

Stalin učinil Hitlera nezbytným a nutným tím, že zničil trockismus a vyhnal Trockého ze Sovětského svazu, čímž umožnil jinou cestu vývoje, než byla ta, kterou nám vnutily Británie a její spojenci! Pokud by v SSSR triumfoval Trocký, odevzdal by zemi bez boje. Proč jinak by Německo skončilo s vůdcem jako šílený Adolf?

Je čas říct pravdu: Stalin nevytvořil Hitlera, ani němečtí průmyslníci; byli to věční geopolitičtí rivalové Ruska.

Ti připravili druhou světovou válku, aby napravili chybu učiněnou v r. 1917. Aby to mohli udělat, potřebovali Adolfa Hitlera.

A to je důvod, proč ho nikdo nemohl zastavit.